

"Çünkü kalbindeki hadsiz istidad-ı muhabbet, hadsiz bir cemâl-ı bâkiye mâlik bir Zât'a tevcih etmek için verilmiş." ifadesini açıklar mısınız?

Allah insana kendi cemal ve kemalini sevecek ve fani güzelliklerle tatmin olmayacak genişlikte ve keskinlikte bir kalp vermiştir. İnsanın bu geniş kalbi, ancak ebedi ve solmayan bir güzellik ile tatmin olabilir.

Oysa kainatın ve içindeki bütün güzelliklerin üzerinde fena ve fanilik damgası vardır. Sevdiğimiz o güzellik, ya eskir ya pörsür ya da bize karşılık vermez, verse de bizim meftun olduğumuz o güzellik çabuk söner. Demek bize verilen bu kalp o fena ve fani güzellikler için değil, o fani güzelliklerin kaynağı ve membaı olan ebedi ve solmayan bir güzelliği sevmek için tahsis edilmiştir.

Biz suistimal edip, Allah'a tahsis edilmiş kalbimizi fani mahlukata tevcih edersek, bunun tokadını hem burada, hem ahirette yeriz. Kalbimizdeki bu hastalığı tedavi etmenin yolu ise iman ve tefekkür üzerinde yoğunlaşıp, o güzellikler üzerinde fanilik damgalarını okuyarak, sevgi ve aşkımızı gerçek sahibine tevdi etmektir.

Kainatta aşka (muhabbete) sebep olan üç faktör vardır. Bunlar **cemal**, **kemal** ve **ihsan**dır. İnsan bu sebeplerden dolayı aşık olur, ya da birisini sever. Halbuki kainattaki bütün güzellikler, mükemmellikler, ikram ve ihsanların membaı ve esası Allah'ın isim ve sıfatlarıdır.

*Kainattaki bütün güzellikleri toplasak, **Allah'ın cemali** yanında okyanustan bir damla mesabesinde kalır.* Üstelik bu güzellik ebedidir. Öyle ise neden damla ile oyalanıp, acı ve elem çekelim, asıl güzellik kaynağına kalbimizi tevcih edip tatmin olmak varken.

Mesela, çok susamış bir adam düşünelim. Ağzı susuzluktan kavrulur bir vaziyette iken, bir baraja rast gelir, barajın bendinin bu tarafında toprak üzerinde az bir ıslaklık var, ama arkasında ise nezih ve leziz büyük bir gölet var. Şu şaşkın adam, kavrulmuş ağzını toprak üzerindeki ıslaklığa dayamış, kanmaya çalışıyor. Halbuki arkasında büyük bir gölet var.

İşte biz de sonsuz güzellik sahibi olan Allah varken, gidip ıslaklık mesabesinde fani ve adi güzelliklere kalp dudağımızı yapıştırıp kanmaya çalışıyoruz. Üstelik o güzellikler Allah'ın güzelliğinden zaif ve çok perdelerden geçmiş bir sızıntısı konumundalar. Biz nazarımızı ve kalbimizi o mecazi sevgiliden hakiki sevgiliye, yani Allah'a çevirirsek, hem o beladan kurtuluruz hem de gerçek güzelliği bulmuş oluruz.